

[Fiskeriministeren.]

at imødekomme dette ønske, nødvendigvis måtte kræve nogen tid, og da forslaget til lov om ferskvandsfiskeri var til behandling sammen med forslag til lov om saltvandsfiskeri og forslag til lov om fiskeri i Randers fjord og Gudena, tiltrådte de sønderjyske repræsentanter, at lovforslaget blev gennemført i den forelagte form, men den daværende fiskeriminister lovede samtidig, at spørgsmålet om ophævelse af disse særregler skulle blive taget op til en nærmere undersøgelse. Denne undersøgelse er nu foretaget, idet et nedsat mindre udvalg, der har overvejet spørgsmålet, har afgivet sin betænkning, hvori det går ind for, at de eksisterende særregler ophæves.

Udvalgets betænkning er samtidig hermed omdelt til medlemmerne af det høje ting.

Da det foreliggende forslag er i overensstemmelse med det i betænkningen indeholdte, tillader jeg mig at henvide til nævnte betænkning og skal kun fremsætte nogle enkelte bemærkninger.

Særreglerne for Sønderjylland angår dels det principielle spørgsmål om, hvem fiskeriretten i søer og vandløb tilkommer, dels reglerne om indretning og benyttelse af spærre- og fangstindretninger.

Ifølge § 1, stk. 1, i lov nr. 501 af 19. december 1951 om ferskvandsfiskeri gælder der her i landet — bortset fra Sønderjylland — den regel, at fiskeriretten i søer og vandløb principielt tilkommer ejeren af *den tilstødende bred*, hvorimod fiskeriretten i Sønderjylland ifølge § 1, stk. 11, i nævnte lov tilkommer *ejeren* af det pågældende vand.

Foruden den ovennævnte særregel i § 1 om fiskerirettens tilhør indeholdes der i § 8 en bestemmelse angående spærre- og fangstindretninger i de sønderjyske landsdele, hvorefter lovens regler herom i almindelighed gælder, men dog således at indretninger, som lovligt bestod ved nævnte lovs ikrafttræden, vedblivende kan benyttes, selvom de ikke stemmer med disse regler.

Ifølge den preussiske fiskerilov tilkom fiskeriretten den, der havde ejendomsretten til det pågældende vand, og det er åbenbart denne regel, der går igen i særreglerne i ferskvandsfiskeriloven, men efter den preussiske vandløbslov var vandløb af den art, som findes i Sønderjylland, undergivet bredejerens ejendomsret, således at det herefter, som i den øvrige del af landet, i det store og hele skulle være den tilstødende lodsejer, der havde fiskeriretten.

Før den tyske tid synes retsreglerne for ferskvandsfiskeriet i Sønderjylland kun at have været få, men det må antages, at retten i almindelighed tilhørte den tilstødende lodsejer.

På baggrund heraf forekommer det overraskende, at fiskeriretten i vandløbene i praksis i en del tilfælde synes at tilkomme de pågældende sognekommuner, der i tingbøgerne er indtegnet som ejere af vandløbene og berettigede til fiskeriet. Når dette har kunnet ske uanset foranstående, hænger det formentlig sammen med de særlige matrikuleringsregler og de særlige regler for grundbogsføring i den tyske tid, der har tilladt, at kommunerne i en del tilfælde uden særlig dokumentation er blevet indført som ejere af vandløb og som fiskeriberettigede i disse.

Det foreslås som nævnt, at særreglerne for Sønderjylland ophæves. Hvis dette gennemføres, bliver det de almindelige, for den øvrige del af landet gældende regler, der kommer til anvendelse også i Sønderjylland. Det vil sige, at fiskeriretten også her som hovedregel kommer til at tilhøre bredejeren, men i de tilfælde, hvor en anden end bredejeren er ejendomsberettiget til det pågældende vand, vil han, uanset den foreslåede lovændring, beholde fiskeriretten, idet et sådant tilfælde vil falde ind under en i den nugældende ferskvandsfiskerilov allerede indeholdt almindeligt gældende undtagelsesbestemmelse fra hovedreglen om, hvem fiskeriretten tilhører.

Det vil heraf ses, at der ikke ved den foreslåede lovændring sker nogen egentlig